Р Е Ш Е Н И Е
№ 42572

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 11 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1951** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Д. И. С. срещу Столична дирекция на вътрешните работи / СДВР/, с която иска ответникът да й заплати на сумата от 10792,03евро (21107,37лв), представляваща:

- 1533,88 евро (3000,00 лв.) за неимуществени вреди от незаконосъобразни актове и действия на полицейски органи;
- 3785,79 евро (7404,37 лв.) за имуществени вреди, представляващи заплатени лизингови вноски за неизползван автомобил, както и разходите за медицинския тест;
- 5189,61евро (10150 ,00 лв.) за имуществени вреди от транспортни разходи;
- законната лихва върху посочените суми, считано от 19.05.2025г. до окончателното им изплащане.

Претендира се и заплащане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Вредите, които твърди са вследствие на това, че на 19.05.2025 г. ищцата управлявала лек автомобил с рег. No С., като при движение по [улица]участвала в пътнотранспортно произшествие. На място са пристигнали полицейски служители от СДВР, които извършили проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, пробата за алкохол била отрицателна (0.00 промила), но при изпробването с техническо средство Dreger Drug Test 5000 STK уредът е отчел положителен резултат за наличие на опиати. Ищцата заявила, че не употребява наркотични вещества и че е приела болкоуспокояващото лекарство „Солпадеин“, съдържащо кодеин.

Със Заповед за задържане No 333-148 била задържана за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал.

1, т. 1 от ЗМВР, с мотив обосновано подозрение за извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. По-късно била издадена Заповед № 1273/ 19.05.2025г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, с която временно било отнето СУМПС No[ЕИК] на ищцата. Въз основа на съставения АУАН № GA 3998755, регистрацията на автомобила била прекратена.
Била придружена до лечебно заведение, където дала биологични проби (кръв и урина) за химико-токсикологично изследване, като резултатите от това изследване, получени в рамките на досъдебно производство No 11131/2025 г. по описа на СДВР установили, че в кръвта на Д. С. не се съдържат забранени наркотични вещества. Според ищцата, установеното наличие на кодеин е в резултат на терапевтичен прием на медикамента „Солпадеин“. Кодеинът е класифициран в Списък II към Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични („Вещества с висока степен на риск, намиращи приложение в медицината“), което изключва съставомерността на деянието по чл. 343б, ал. 3 от НК. Въз основа на експертното заключение, СРП прекратява наказателното производство на 10.10.2025 г. на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК. СУМПС е върнато на ищцата едва след приключване на процедурата, като през целия период от пет месеца тя е била лишена от възможността да ползва личния си автомобил и да упражнява правото си на придвижване като водач.
Твърди се, че издадените Заповед за задържане и Заповед за ПАМ се явяват незаконосъобразни, тъй като почиват на невярна- фактическа констатация - употреба на наркотични вещества и репресивните средства арест и отнемане на книжката са предприети без годно правно основание.
Неимуществени вреди, за които се претендира обезщетение от 3 000 лв. се изразяват в претърпените болки, страдания, стрес, унижение и чувство на безпомощност, продължили над пет месеца.
Имуществените вреди: Лизингови вноски от 7404, 37 лв. се изразяват в плащането на цена за право на ползване на автомобил, което е било физически и юридически невъзможно, поради действията на администрацията. Автомобилът „M. G. 250 d“ е предмет на Договор за лизинг No С. с лизингодател „Моника Комерс 2“ ЕООД, като месечната вноска е в размер на 1 234,37 лв. Претендират се месечни вноски за пет месеца - 7404.37лв., тъй като регистрацията на МПС е била прекратена и автомобилът е стоял паркиран и неизползваем.
Претенцията за имуществени вреди: Транспортни разходи - 10150 лв. произтича от отнемането на СУМПС и спирането от движение на личния й автомобил, поради което ищцата е била принудена да направи допълнителни разходи за придвижване за изпълнение на професионалните си ангажименти в [населено място]. Разходите включват таксиметрови услуги и наемане на автомобил с шофьор. Сумата от 10150 лв. за период от 203 дни (от 19.05 до 08.12.) представлява среднодневен разход от 50 лв., който съставлява претендираната имуществена вреда. Претендират се и разходи за кръвен тест в размер от 555 лв., заедно с банковите такси.
Претендира се заплащане на направените по делото разноски.
Постъпил е на 04.05.26г. писмен отговор от ответника, чрез гл. юрк. И., който намира исковата претенция за неоснователна, недоказана и силно завишена. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова от ищеца.
В открито съдебно заседание, чрез адв. М. се поддържат исковите претенции.
Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи - МВР се представлява от юрк. Г., която намира, че не са нелице изискванията на ЗОДОВ за реализиране на отговорност на СДВР. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение
Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Д. дава становище за отхвърляне на исковата претенция, тъй като хода на проведеното съдебно производство не се доказва задължителния

набор от признаци и елементи, които съставляват състава на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.
Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:
На 19.05.2025 г. ищцата Д. И. С. управлявала лек автомобил с рег. No С., като при движение по [улица], преди кръстовището с ул. О. участвала в пътнотранспортно произшествие. На място са пристигнали полицейски служители от СДВР, които извършили проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, пробата за алкохол била отрицателна (0.00 промила), но при изпробването с техническо средство Dreger Drug Test 5000 STK уредът е отчел положителен резултат за наличие на опиати. Със Заповед за задържане No 333-148 била задържана за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като участник в ПТП и след направена проба за наркотични вещества дава положителен резултат за опиати - престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Била издадена и Заповед № 1273/ 19.05.2025г. за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, с която временно било отнето СУМПС №[ЕИК] на ищцата, но за не повече от 18 месеца. Въз основа на съставения АУАН № GA 3998755 за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗдвП - „Управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“. Била придружена до лечебно заведение, където дала биологични проби (кръв и урина) за химико-токсикологично изследване, като резултатите от това изследване, получени в рамките на образуваното на 19.05.2025г. досъдебно производство № 11131/2025 г. по описа на СДВР за престъпление по чл.323, ал.1, б. „б“, вр. с чл.342, ал.1 НК установили, че в кръвта на Д. С. се съдържа минимално количество кодеин - 0,002 ng/mL, при терапевтична концентрационна област 0,03 – 0,25 ng/mL. Кодеинът е лекарствено вещество, принадлежащо към групата на опиатите, с изразен потискащ кашлицата ефект, което се прилага в комбинирани препарати с аналгетично действие (напр. Паракофдал, Седалгин, Солпадеин и др.) С постановление от 10.10.2025г. на СРП били отделени материалите в отделно съдебно производство, за това, че на 19.05.2025г. около 11,43ч в [населено място], по [улица], в района на кръстовището с [улица]било управлявано МПС – л. а. мерцедес ГЛЦ 250Д с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на наркотично вещество – опиати, която употреба била установена по надлежния ред, съгласно Наредба№1/19.07.2017г. – престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Със същото постановление, въз основа на експертното заключение, СРП прекратява наказателното производство на 10.10.2025 г. на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 от НПК.
Видно от представената от ответника Справка картон на водача, СУМПС на ищцата е отнето на 19.05.2025г. с Акт № GA3998755/19.05.2025г. Свидетелството е върнато на 08.12.2025г., на основание Постановлението № 15163/15.10.2025г. на СРП за прекратяване на досъдебното производство за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Според справката, автомобилът е временно спрян от движение и свидетелството за регистрацията му отнето през 2026г., на друго основание – Заповед за налагане на ПАМ по чл.171, т.2, б. с № 2061662/23.05.2026г., поради липса на задължителна застраховка гражданска отговорност, до сключването на застраховка.
През целия период от 19.05.2025г. до 08.12.2025г., поради отнетото СУМПС ищцата е била лишена от възможността да ползва личния си автомобил и да упражнява правото си на придвижване като водач.
За доказване на имуществени вреди, изразяващи се в заплатени лизингови вноски за автомобила, ищцата представя Общи условия към договори за финансов лизинг на „Моника Комерс -2“ ЕООД, в сила от 20.01.2020г., неподписани от лизингодател. Не е представен договор за финансов лизинг, сключен от ищцата с конкретни параметри – цена, модел, марка на автомобил и други специфики по индивидуалния лизинг. Също представя извлечение по сметката си в Първа

инвестиционна банка, видно от което на 14.06.25г. има нареден превод в полза на „Моника комерс -2“ ЕООД по договор СА 4806 от 13/07/2023 М. G. матик за сумата 1 234,37 лева; на 12.10.2025г. превод в размер на 985 лева; на 12.10.2025г. превод в размер на 1 234,37 лева; на 13.11.2025г. превод в размер на 1 234,37лева.
По делото се намира писмо до разследващ полицай К. Б. СРПТ – ОР - СДВР, според което стойността на извършеното изследване, съгласно приложение №1 към Заповед №1201/08.08.2024г. на началника на ВМА е 541, 50 лева и следва сумата да се преведе по реда на Споразумение между МВР и ВМА с УРИ 812100-47/12.03.2024г.
В хода на производството са разпитани двама свидетели по искане на ищцата.
Свидетелят К. Г. Б. - 58 години работи като разносвач на храна с неговата кола към холандска фирма. Не е бил таксиметров шофьор. Там където работи Д. С., имал преди ключарско ателие, но общината го затворила. Трябвало да се изкарват пари, временно. Карал Д. от К. до Военна болница, всеки ден - отиване и връщане. Тя работи срещу болницата. Това са 88 километра, всеки ден. Излиза около 5000 лева горивото. Там където Д. живее в К. не може да се качи на рейса, защото е в краен квартал и трябва да отиде до центъра, за да хване рейс до метрото и оттам до ВМА. Карал я от месец Май докато си вземе книжката, но не помни датата. Това било през месец Февруари, когато й върнали книжката. Карал е само нея, други хора не е карал. Познават се с Д. С. и тя избрала той да я кара. Преди това работили през 50 метра един от друг. Свидетелят живее в[жк]. Всеки ден ходел да я вземе от К., сутрин. Заплащала му по 50 лева на ден, че я вози. Бензинът му бил включен в тези 50 лева. Това било всичко, което му плащала на ден. Те са приятели и познати, затова я возил. Няма касов апарат в колата. Имаме договор за колата. Това разплащане се случвало всеки ден. Давала му на ръка по 50 лева. Зареждал бензин и тръгвал.
Свидетелката Н. Д. Н. - 57 години, неосъждана, майка на ищцата дава показания, че книжката на Д. била отнета през месец май 2025г. до началото на месец декември 2025г., когато й я върнали. През този период тя работела, тъй като има козметично студио, преподавател е там и ходи всеки ден. Д. живее при нея в К., а студиото се намира срещу ВМА. Всяка сутрин ходела на работа и всяка вечер се прибирала. Плащала си на човека, но не си спомня как се казва той. Плащала му по 50 лева на ден за периода от месец май до месец декември, за да я вози. От К. до С. таксито само в едната посока е 50 лева. Да го повикаме и да дойде до С. е 50 лева, в едната посока. Човекът й взимал по 50 лева за двете посоки, защото й правел отстъпки. От К. няма градски транспорт. Има влак, но заради текущи ремонти влакът не се движи редовно. Тогава нямало влак и до днес няма. Заради това отнемане на книжката дъщеря й била много зле. Не можела да спи и постоянно питала: „Вярвате ли ми, че не съм наркоманка“. Трябвало да има светлина в стаята й, не можела да спи. Баща й казвал: „Каквото си заслужава да си носи последствията“. Той не й повярвал, за което тя се тормозела и плачела. Д. се кълняла на всички близки и приятелки, че не е наркоманка, че не е взимала опиати. Виждала е лично, тези 50 лева да се плащат на този човек, който я возел. В началото я било страх да се качва сама в колата и свидетелката ходела с нея. Било я страх да не й се случи нещо като удар, заради катастрофата.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:
Така предявеният иск за вреди е ДОПУСТИМ. Налице е надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като Столична дирекция на вътрешните работи е юридическо лице по силата на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР.
Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това, отговорността се характеризира като обективна и безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на следните кумулативно изискуеми предпоставки:
1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение;
2.настъпили вреди и
3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.
Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.
В първото по делото заседание адв. М. с писмена молба е направил допълнително искане по чл.204, ал.3 от АПК, съдът да се произнесе по незаконосъбразността на Заповед за задържане Рег. № 5333-148/19.05.2025г. и Заповед за налагане на ПАМ №1273/19.05.2025г., както и по незаконосъобразността на фактическите действия по прекратяване на регистрацията на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] , въз основа на АУАН №GA3998755.
По делото не се твърди да има и не се представя влязло в сила решение на съда, с което заповедта за ПАМ да е отменена като незаконосъобразна, нито е отменена като незаконосъобразна заповедта за задържане, и двете са влезли в сила като необжалвани. Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал.3 АПК, съдът инцидентно може да се произнесе само относно нищожност, а на основание чл.204, ал.4 АПК относно незаконосъборазност на фактически действия, от които се претендират вреди. Допълнително в молба от 14.09.26г. адв. М. е развил съображения за нищожност на двете заповеди.
Вредите, за които се твърди в исковата молба, че са настъпили - имуществени и неимуществени и за които се иска обезщетение, могат да имат причинно – следствена връзка единствено със Заповедта за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, но не и със заповедта за задържане на ищцата, конкретни вреди от самото задържане тя и не претендира. Поради това, съдът е длъжен да провери по реда на чл.204, ал.3 АПК, налице ли е някое от основанията за нищожност на Заповед № 1273/19.05.25г.
В АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици към които е насочен. Липсата на компетентност на органа, издал акта е винаги основание за неговата нищожност. В случая, Заповед за налагане на ПАМ от 19.05.2025г. не е издадена от некомпетентен орган, а от оправомощено по силата на Заповед №513з- 6400/2023г. на директора на СДВР лице на длъжност мл. автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Заповед

№513з- 6400/2023г. е служебно известна на съда, тъй като е прилагана по други дела с предмет заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП (адм. д. №12711/2024г.; адм. д. № 12710/2024г., адм. д. № 9741/2024 г. и много други на АССГ). В изпълнение на разпореждане на съда от 15.09.2026г., допълнително от ответника е представена Заповед 513з-9755/13.09.2024г., с която Х. И. Х. е назначен на длъжността мл. автоконтрольор.
На следващо място, порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. В случая, визираната заповед съдържа необходимите реквизити, включващи мотиви и следващ от тях диспозитив, поради което съответства на предвидената форма за издаване на административни актове от съответния вид. Нарушенията на административно производствените правила са основания за нищожност само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Въз основа на установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав намира, че не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които по сила и интензитет да опорочат Заповедта за налагане на ПАМ до степен нищожност.
Като правило, нарушенията на материалния закон, касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора – т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. В случая, не се установява наличието на порока материална нищожност спрямо визираната Заповед № 1273/19.05.25г., доколкото е издадена на валидни правни основания, съответно чл. 22 от ЗАНН във вр. с чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и при наличие на фактически основания - показанията на техническото средство Drug Test 5000 STK, които органът на отдел „ПП“ към момента на издаването й е бил длъжен да съобрази.
Във връзка с другия акт, който е приложен към исковата молба – АУАН, тъй като той е само констативен акт, пряко от него не са възникнали никакви права или задължения за ищеца, следователно и пряко и непосредствено от него не са настъпили неблагоприятните последици, описани в исковата молба, които да могат да бъдат обезщетени по реда на чл. 1 от ЗОДОВ. Заповедта за задържане - необжалвана и влязла в сила е неотносима към естеството на претендираните вреди, така както са описани в исковата молба. Те са произтекли и логически могат да се обвържат изцяло с лишаването на ищцата от свидетелството й за правоуправление за продължителен период от време, а не от факта на задържането. Ненужно е по тази причина съдът да обсъжда отделно възраженията за нищожност на заповедта за задържане, мотивите по-горе са приложими и по отношение валидността на тази заповед.
От събраните доказателства се установява, че СУМПС е отнето въз основа на заповедта за ПАМ в периода 19.05.2025г. до 08.12.2025г., когато е върнато. По делото на лист 166 е приложено заключението на извършената във ВМА съдебна химико – токсикологична експертиза (рег. № И-7147/22.07.2025г.), което установява, че в представената за анализ по служебен път по досъдебното производство кръвна проба се доказва присъствието на кодеин - 0,002ng/mL (терапевтичната концентрационна област е 0,03 - 0,25 ng/mL по

литературни данни). От момента, в който резултатът от химико-токсикологичната експертиза е бил готов и постановлението за прекратяване на ДП №11131/2025г. е издадено - 10.10.2025 г., според настоящата съдебна инстанция, за органа на СДВР е възникнало задължение незабавно да върне СУМПС, или поне да уведоми лицето, че свидетелството му подлежи на връщане и следва да се яви, за да си го получи. Данни за такова своевременно уведомяване няма. Поради това, всяко забавяне след тази дата, в случая от 10.10.2025г. до 08.12.2025г. съставлява незаконосъобразно фактическо бездействие, от което за лицето са настъпили вреди, които подлежат на обезщетяване по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, ако са доказани. За времето от 22.07.2025г., когато експертизата е била изготвена до датата на прекратяване на досъдебното производство от прокуратурата - 10.10.2025г. също е изминал значителен период, но няма данни ищцата, въз основа на установеното от експертизата да е поискала органът да отмени/ оттегли заповедта за налагане на ПАМ и да й върне СУМПС.
Заповед за временно прекратяване на регистрацията на МПС с [рег.номер на МПС] , според писмото на Началник на 01 група „АНД“ в 03 сектор „АО“ при отдел „ПП“ – СДВР, на основание АУАН № 3998755 не е издавана. Със същия АУАН е иззето единствено СУМПС на ищцата, няма представени никакви доказателства, а само твърдения за прекратяване на регистрацията на автомобила след датата на ПТП - 19.05.2025г. ЗППАМ на основание чл.171, т.1, б. „в“ от ЗДвП е наложена след исковия период за липса на задължителна застраховка „ГО“, едва на 23.05.2026г. Следователно, ако прекратяване на регистрацията фактически е било извършено в хода на образуваното досъдебно производство за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, то вреди могат се претендират не по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а по чл.2 от с. з. от органите на досъдебното производство, същото се отнася и за вреди от забавеното прекратяване на производството.
Воден от горното, по основанието и размера на претендираните вреди съдът намира следното: В периода 10.10.2025г. до 08.12.2025г. е налице незаконосъобразно фактическо бездействие на органите на СДВР да върнат отнетото СУМПС на Д. И. С., от което за нея безспорно са настъпили вреди, установени и от свидетелските показания.
Претендират се 1533,88 евро (3000,00 лв.) за неимуществени вреди от незаконосъобразни актове и действия на полицейски органи за времето от 19.05.25г. до 08.12.25г. Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, според който обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Обезщетението предвидено в нормата на чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора, понесени от ощетения вследствие на увреждането. Задължителни указания в тази посока се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г.
Тъй като незаконосъобразни действия на органите на СДВР действително се установяват в периода 10.10.25г. – 08.12.25г. – незаконосъобразно задържане на отнето СУМПС, поради което ищцата е била лишена от възможността да ползва личния си автомобил и да упражнява правото си на придвижване като водач, при все че с прокурорско постановление воденото срещу нея досъдебно производство е било прекратено, следва да й се присъди съразмерно за този период обезщетение от **446 /четиристотин четиридесет и шест/ евро** за незаконосъобразно лишаване от възможност да управлява автомобил, поради невърнато СУМПС и **500 / петстотин/ евро**

обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, унижение и чувство на безпомощност и срам, за които има събрани свидетелски показания.
Имуществените вреди, под формата на заплатени лизингови вноски за управлявания от ищцата автомобил по Договор за лизинг №С., за които вноски в размер 1234,37лв. има преводи на 12.10.2025г. и 13.11.2025г., предвид че не се доказа, че регистрацията на автомобила е била действително прекратена, не следва да се присъждат. Освен това, основателно е възражението на ответника по отношение на исканите суми, че лизинговите вноски се дължат по договора за лизинг независимо, дали автомобилът се ползва или не. Плащането на общо 3785,79 евро на „Моника Комерс -2“ ЕООД по договора за лизинг, който всъщност не е представен и не е безспорно доказано, че страна по него е Д. С., няма пряка причинно – следствена връзка с отнемането на нейното СУМПС. В тази част исковата претенция е неоснователна и следва да се отхвърли. Платени разходи за кръвен тест в размер от 555 лв., заедно с банковите такси не са доказани и не следва да се присъждат.
Претендират се 5189,61 евро имуществени вреди за транспортни разходи, като свидетелите дават показания, че ежедневно ищцата е плащала по 50 лева на св. Б., който идвал сутрин от С., кв. Л., където той живее до К., взимал я е с неговата кола я е возел до работа срещу ВМА, където Д. имала офис. На първо място, не отговаря на истината, че няма действащ обществен транспорт от К. до С., доколкото от общодостъпна информация на сайта на общината е видно, че има маршрутно разписание на линия №1 С. – П., а свидетелските показания значително си противоречат по този въпрос. Фактът, че Д. живее в краен квартал и се налага да отиде до центъра на К., за да хване автобус не оправдава логически действията й да си наема за 50 лева на ден личен шофьор с кола, който да идва да я взема всеки ден от С. и да я вози до работата. Няма също по делото никакви писмени доказателства какво и къде работи ищцата, а само свидетелски показания, че имала козметичен офис. В периода от 10.10.2025г. до 08.12.2025г., когато се констатира незаконосъобразното фактическо бездействие на органите на СДВР да върнат отнетото СУМПС са общо 42 работни дни. Все пак, съдът намира за справедливо да присъди по 30 лева на ден за този период за транспортни разходи, тъй като свидетелските показания не могат да бъдат изцяло пренебрегнати, или общо **644 /шестстотин четиридесет и четири/ евро** (приблизително 1260 лева) за транспортни разходи, като за намаляване на претендираната сума на ден взе предвид, че разстоянието от ВМА, С. до [населено място] е около 50 км в двете посоки, св. Б. е имал ключарско ателие в близост до офиса на С. и независимо от ангажимента към ищцата вероятно също е отивал/връщал на/от работа, разходи за гориво С. е щяла да направи и при придвижване със собствения си автомобил. Изброеното прави цена от 50 лева на ден през 2025г. за транспорт до работното място и обратно неоправдан разход, който дори и да е направен, не следва пряко и непосредствено като резултат от отнемането на СУМПС на ищцата, а от други субективни обстоятелства.
Дължи се и законната лихва върху посочените суми главници, считано от датата на преустановяване на незаконосъобразните действия/бездействия - 08.12.2025г. до окончателното им изплащане, съгласно правилото, дадено с Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004г. на ОСГК на Върховния касационен съд.
Разноски ищцата е доказала само за държавна такса от 5,11 евро, които на основание

чл.10, ал.3 от ЗОДОВ съдът следва да присъди, а на ответника се дължи претендираното юрисконсултско възнаграждение по чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, във връзка с чл.37 от ЗПП, и чл.25, ал.1 от НЗПП, което съдът определя на 150 /сто и петдесет / евро.
При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение по компенсация в размер 144,89 евро /сто четиридесет и четири евро и 90 евроцента/.
Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение, 11 състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да заплати на Д. И. С., ЕГН [ЕГН] сумата от: **446 /четиристотин четиридесет и шест/ евро -** обезщетение за неимуществени вреди за незаконосъобразно лишаване от възможност да управлява автомобил, поради невърнато своевременно на 10.10.2025г. СУМПС, отнето със Заповед № 1273/ 19.05.2025г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП и **500 / петстотин/ евро** - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, унижение, чувство на безпомощност и срам в периода 10.10.2025г. – 08.12.2025г. от незаконосъобразното бездействие на органите на СДВР да върнат отнетото СУМПС, както и сумата от **644 / шестстотин четиридесет и четири/ евро** - обезщетение за направени транспортни разходи за шофьор с автомобил през същия период, който да я вози от [населено място], където живее до [населено място], където работи, както и да заплати законната лихва върху посочените суми главници, считано от датата на преустановяване на незаконосъобразните действия/бездействия - 08.12.2025г. до окончателното им изплащане.
ОТХВЪРЛЯ исковата молба за горницата над присъдения до претендирания размер от 1533,88 евро неимуществени вреди; 3785,79 евро имуществени вреди, представляващи заплатени лизингови вноски и разходи за медицински тест и 5189,61евро имуществени вреди за транспортни разходи.
ОСЪЖДА Д. И. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер **144,89 евро /сто четиридесет и четири евро и 90 евроцента**/ по компенсация с дължимите и разноски за държавна такса.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: